

Sygn. akt IIK 109/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04.11.2013r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartosz Gajewski

Protokolant: Aleksandra Hormańska

po rozpoznaniu w dniach 19.04.2013r., 04.06.2013r., 04.07.2013r., 30.07.2013r., 27.08.2013r., 21.10.2013r., 28.10.2013r. sprawy karnej

przeciwko **R. S.**, s. S. i D. z d. P.

ur. (...) w Z.

oskarżonemu o to, że :

w okresie od 14 grudnia 2010 roku do 16 października 2012 roku działając jako Wójt Gminy S. oraz inwestor w rozumieniu ustawy Prawo Budowlane, będąc odpowiedzialnym za gospodarowanie mieniem komunalnym, wykonywanie budżetu Gminy i kierowanie bieżącymi sprawami Gminy nie dopełnił swych obowiązków w ten sposób, iż dopuścił do wykonania inwestycji o nazwie „odbudowa mostu na rzece C. w ul. (...) w miejscowości S.” niezgodnie z projektem budowlanym, w tym poprzez zaniechanie umocnienia dna rzeki oraz jej skarp brukiem osadzonym w betonie, a także poprzez zaniechanie przedsięwzięcia działań mających na celu usunięcie negatywnych skutków zmiany lokalizacji i położenia mostu dla sąsiadujących z rzeką nieruchomości, w tym poprzez zaniechanie wybudowania murów oporowych, które zniwelowałyby zagrożenie dla życia i zdrowia ludzkiego, a także mienia jakie stwarza obecnie usytuowanie mostu i przepływ wody w jego obrębie, czym działał na szkodę interesu publicznego poprzez dokonanie zapłaty na rzecz Wykonawcy PB S. s.j. kwoty 25.800 zł tytułem „umocnienia dna i skarp brukiem na betonie” – których to prac nie wykonano – oraz publicznego i prywatnego, poprzez stworzenie zagrożenia dla mieszkańców nieruchomości graniczących z rzeka c.

tj. o czyn z art. 231 § 1 kk;

I. uniewinnia oskarżonego R. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku,

II. na podstawie art. 632 pkt 2 kpk kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 7 sierpnia 2010 r. na skutek powodzi, która wówczas nawiedziła S. zniszczeniu uległ między innymi most znajdujący się na rzece C., której koryto biegnie wzdłuż ul. (...), gdzie swoje zabudowania posiadają M. i J. N. (1).

Celem zdobycia środków na odbudowę wymienionego mostu, ówczesny wójt Gminy S. – J. H. (1) zwrócił się do MSWiA w W. z wnioskiem o dotację celową. Po otrzymaniu promesy na uzyskanie dotacji przystąpiono do wyłonienia wykonawcy. W dniu 03.11.2010 r. wszczęto postępowanie przetargowe oraz wyłoniono Komisję do jego przeprowadzenia. Do oferty przetargowej załączono „specyfikację istotnych warunków zamówienia”, w których jednym z warunków było wykonanie wszystkich zleconych prac w terminie do 20.12.2010 r. Nadto w specyfikacji tej szczegółowo określono zakres prac z odwołaniem do specyfikacji technicznej zawartej w „projekcie budowlano – wykonawczym” autorstwa uprawnionego projektanta mgr inż. K. C. (1). W projekcie tym przewidziano między innymi jako prace wykończeniowe umocnienie skarp brukiem na betonie b10 o grubości 20 cm oraz umocnienie dna brukiem

na betonie B10 o grubości 20 cm. Wartość wymienionych prac ustalono w kosztorysie inwestorskim na kwotę łączną 25 800 złotych. Łączna kwota inwestycji według powyższego dokumentu wynosiła natomiast według wycień 320 628,25 złotych.

W dniu 04.11.2010 r. ówczesny wójt J. H. (1) zgłosił do Starostwa Powiatowego w Z. roboty budowlane. Inspektorem nadzoru został A. L. (1).

Po wyłonieniu i ogłoszeniu zwycięscy – firmy (...) sp. z o.o. z W., wygrana spółka zrezygnowała. W dniu 19.11.2010 r. podjęto zatem decyzję o wyborze drugiej najkorzystniejszej oferty, którą złożyła firma Przedsiębiorstwo Budowlane (...) spółka jawna z siedzibą w R.. Spółka zaoferowała wykonanie robót za kwotę 493 651, 71 złotych

W dniu 25.11.2010 podpisano z wykonawcą umowę na wykonanie robót budowlanych w ramach zadania „odbudowa mostu na rzece C. w S.”.

W dniu 02.12.2010 r. została zawarta z MSWiA umowa dotacji zgodnie z którą, gmina zobowiązała się do odbudowy mostu do dnia 20.12.2010 r.

Za zgoda mieszkańców zmieniono lokalizację nowego mostu w stosunku do poprzedniego poprzez przesunięcie go w kierunku prawego brzegu. Takie usytuowanie mostu spowodowało, że ograniczone zostało jego światło przepływu oraz zwiększyło się prawdopodobieństwo podmycia skarpy przed i za mostem.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 1279, k. 1304, k. 1483, zeznania – M. N. – k. 82, k. 1436, K. Ż. – K. – k. 98, k. 547, k. 1437, J. N. – k. 1460, k. L. R. – k. 88, k. 1234, k. 1460, K. C. – k. 91, 531, k. 883, k. 1462, J. S. – k. 498, k. 1469, A. N. – k. 507, k. 889, k. 1472, T. S. – k. 1207, k. 1473, Z. S. – k. 1200, J. H. – k. 495, k. 896, k. 1492, M. M. – k. 513, k. 1491, W. P. – k. 1502, A. L. – k. 525, k. 873, k. 1244, k. 1478, projekt budowlany – k. 250, ogłoszenie – k. 350, k. 361, k. 364, 367, informacja wyborze ofert – k. 360, protokół udzielenia zamówienia – k. 369, umowa - k. 389, specyfikacja – k. 211, dziennik budowy – k. 842, opinia biegłego – k. 1115 i nast., k. 1481, umowa dotacyjna – k. 450, faktura – k. 185,)

Z uwagi na zastrzeżenia zgłoszone przez M. i J. N. (1), w dniu 07.12.2010 r. sporządzoną notatkę z rady budowy w której uczestniczył między innymi ówczesny Wójt Gminy S. – J. H. (1), gdzie zobowiązano się do wykonania od strony zabudowań państwa N. skrzydełek kamiennych.

W dniu 14 grudnia 2010 r., który był pierwszym dniem urzędowania nowego Wójta Gminy S. oskarżonego R. S. oraz w dniu 18.12.2010 r. ponownie sporządzono notatki, z których wynika, iż zlecono wykonanie murów oporowych od strony posesji M. i J. N. (1) w ramach robót dodatkowych. Ustalenia te nie spowodowały jednak zmiany projektu i nie znalazły się w protokole konieczności.

W dniu 21.12.2010 r. z uwagi na znaczne pogorszenie pogody i występujące niskie temperatury, inspektor nadzoru A. L. (1) wyraził zgodę na odstępstwo od projektu poprzez zmianę umocnienia dna i skarpy mostu z bruku kamiennego na betonie na narzut kamienny. Zmianę tę A. L. (1) konsultował telefonicznie z projektantem, który wyraził na to zgodę.

W dniu 27.12.2010 r. sporządzono „protokół odbioru końcowego” według którego niezgodnie z prawdą zrealizowano wszystkie prace przewidziane harmonogramem. W dniu 27.12.2010 r. wykonawca wystawił fakturę VAT na kwotę 469 251, 65 złotych, która została zapłacona w dniu 30.12.2010 r.

W dniu 14.01.2011 r. podczas oględzin mostu przez (...) stwierdzono, iż nie dokonano umocnień dna i skarpy mostu zgodnie z projektem. Prace te w rzeczywistości wykonano na początku 2011 r. poprzez dokonanie narzutu kamiennego na dno i skarpy mostu do pełnej jej wysokości.

Do dnia dzisiejszego nie wykonano natomiast murów oporowych po stronie zabudowań państwa N..

W latach 2011, 2012 i 2013 rzeka C. kilkakrotnie występowała z koryta. Most przy ul. (...) w S. do dnia dzisiejszego spełnia swoją funkcję, odbierając wodę nawet w czasie występujących powodzi. Natomiast zauważono ubytki kamienia

w umocnieniu skarpy rzeki przed i za mostem. Do dnia dzisiejszego także, przez właściwe organy państwa nie została podjęta żadna decyzja, która wskazywałaby, że most został wybudowany w sposób wadliwy. Most, z uwagi na przesunięcie jego lokalizacji w kierunku brzegu prawego, nie stanowi bezpośredniego zagrożenie dla mienia znajdującego się w okolicy. Występuje zagrożenie stateczności skarpy brzegu prawego przed i za mostem, podmywanie przyczółka lewego, a w przypadku przyścia wezbranych wód rozmycia lewego brzegu i obejścia mostu. Wykonanie umocnienia skarpy mostu według założeń projektowych spowodowałoby, że to zabezpieczenie spełniałoby swoją funkcję w mniejszym stopniu niż umocnienie wykonane w ramach odstępstwa od projektu.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 1279, k. 1304, k. 1483, zeznania – M. N. – k. 82, k. 1436, J. N. – k. 1460, T. S. – k. 1207, k. 1473, Z. S. – k. 1200, J. H. – k. 495, k. 896, k. 1492, W. P. – k. 1502, A. L. – k. 525, k. 873, k. 1244, k. 1478, C. K. – k. 1481, k. 860, E. R. – k. 1481, k. 489, T. R. – k. 472, k. 1481, Z. Z. – k. 1482, R. P. – k. 1482, dziennik budowy – k. 842, opinia biegłego częściowo – k. 1115 i w całości k. 1481, protokół konieczności – k. 247, pismo J. N. – k. 38, notatka – k. 742, k. 745, k. protokół odbioru końcowego – k. 251, fotografie k. 1229, k. k. 1424, k. 1475, mapa – k. sytuacyjno – wysokościowa – k. 1430, protokół przekazania obowiązków Wójta – k. 1505)

Prawomocnym postanowieniem z 23.10.2012 r. Prokurator Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze, w oparciu o art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k., umorzył śledztwo między innymi w stosunku do R. S., który był podejrzewany o czyn z art. 271 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 kk mający polegać na poświadczeniu nieprawdy w „protokołu odbioru końcowego” oraz „protokole rzeczowo finansowym”, które to dokumenty dotyczył odbudowy mostu na rzece C. w S. przy ul. (...).

(dowód: postanowienie – k. 1284)

W swoich wyjaśnieniach oskarżony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Złożył obszerną relację, gdzie stwierdził, że w momencie objęcia przez niego funkcji wójta, zmiana lokalizacji mostu – z uwagi na zaawansowany stan pracy – była już niemożliwa. Nadto dodał, że do formalnego zwiększenia zakresu robót wnioskowanych przez państwa N. tj. murów oporowych nie doszło z uwagi na naglące terminy i brak środków. Odnosząc się do zmiany w projekcie w zakresie odstępstwa od sposobu umocnienia skarpy i dna mostu stwierdził, że odstępstwo było wynikiem decyzji zaufanego i posiadającego w jego ocenie wiedzę w tym zakresie inspektora nadzoru, a dwuletni okres jaki upłynął wskazuje, iż nie było to złe rozwiązanie.

R. S. ma 46 lat. Posiada wykształcenie wyższe. Z racji sprawowanej funkcji Wójta Gminy S. otrzymuje wynagrodzenie w 7000 złotych. Ma na utrzymaniu 5 osobowa rodzinę. W przeszłości nie był karany. Nie cierpi na schorzenia natury psychologicznej psychiatrycznej lub neurologicznej.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 1279, k. 1304, k. 1432, informacja z KRK – k. 1311)

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

W realiach rozpoznawanej sprawy co rzadko się zdarza, ustalony w skardze oskarżycielskiej, a wyczerpująco opisany w jej części motywacyjnej stan faktyczny nie był na etapie postępowania kontestowany przez żadną ze strony. Tym samym wszystkie zgromadzone w sprawie dowody, w tym wyjaśnienia nieprzyznającego się do winy oskarżonego traktować należy jako wiarygodne, a więc takie, które mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych czynionych w postępowaniu jurysdykcyjnym.

W szczególności Sąd jako prawdziwe potraktował te zapewnienia oskarżonego, iż nie posiada on wiedzy specjalistycznej w zakresie budowy mostu, a zatem – co oczywiste – wszelkie inkryminowane mu decyzje podejmował po konsultacji z inspektorem nadzoru, który posiadał stosowane uprawnienia, i jak miał prawo oczekiwać oskarżony, wiedze w tym zakresie. Stąd też nie ma podstaw do weryfikacji tych zapewnień R. S., że wiedząc o zmianie sposobu w umocnieniu dna pod mostem oraz skarpy przed mostem i za nim, ówczesnie zakładał, iż takie rozwiązanie jest w tych konkretnych warunkach dopuszczalne i może być stosowane zamiennie.

Sąd także nie znalazł żadnego racjonalnego powodu by kwestionować tę część jego rozważań, gdy utrzymywał, że zadeklarowane wybudowanie murów oporowych od strony zabudowań oskarżycielki posiłkowej, po pierwsze z uwagi na krótkie terminy inwestycji było niemożliwie, a po drugie Gmina wówczas nie posiadała środków na taki cel. Żadna ze stron w toku postępowania okoliczności tych nie podważała, a zauważając, że termin odbudowy mostu był ekstremalnie krótki, a wybudowanie murów oporowych nie należy do robót tanich, także Sąd nie znalazł żadnych argumentów by zajmując stanowisko odmienne.

Natomiast wyczerpujące wyjaśnienia oskarżonego w zakresie realizacji całej inwestycji i jego udziału w tym zadaniu, znalazły także odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym, chociażby w zeznaniach przesłuchanych świadków oraz licznie zgromadzonych dokumentów. Jako że również w tym przypadku, część tej jego relacji nie była przez strony kwestionowana i pozostaje zbieżna z tym co ustalił prokurator w akcie oskarżenia, Sąd również nie znalazł powodów, dla których miałby tym wyjaśnieniom nie wierzyć.

Przechodząc do oceny zeznań świadków, także w tym wypadku Sąd nie zauważył takich okoliczności, które mogłyby tę relację poddawać w wątpliwość.

Osoby uczestniczące pośrednio lub bezpośrednio w realizacji odbudowy mostu – K. C. (3), L. R., E. Z., T. K., A. N. (2), J. S. (2), T. i Z. S. (2), A. L. (1), J. H. (1), M. M. (3), W. P. (2), T. S. (2) – zeznawali w sposób spontaniczny, tak jak zapamiętali okoliczności związane z przedmiotową inwestycją. W niemalże wszystkich tych relacjach przewija się kwestia nagłych terminów na wykonanie robót oraz konieczność zmiany sposobu umocnienia dna i skarpy mostu z uwagi na niesprzyjające warunki atmosferyczne. Nadto, co jest zrozumiałe z uwagi na upływ czasu oraz realizację w tym czasie innych projektów związanych z usuwaniem skutków powodzi, wymienione wyżej osoby nie pamiętały ze szczegółami wszystkich okoliczności związanych z odbudową mostu. Fakt ten w żadnym razie jednak nie spowodował, że Sąd poddał w wątpliwość rzetelności składanej przez nich relacji. Tym bardziej, że co do zasadniczych aspektów opisywanych wydarzeń, ich zeznania postawały w korelacji i wzajemnie się uzupełniały.

Podobne stanowisko zajmując należy przy ocenie relacji złożonej w postępowaniu przez M. i J. N. (1). Świadców ci również zeznali tak jak zapamiętali wydarzenia związane z odbudową mostu. Ich opis wydarzeń – co także jest zrozumiałe w uwagi na osobiste zaangażowanie w proces realizacji tej inwestycji, jest wyjątkowo szczegółowy, lecz co należy podkreślić, w nieznacznym stopniu różni się od tego, co zrelacjonowały wyżej wymienieni świadkowie. Oboje także zbieżnie z innymi podnosili, iż doszło w ich opinii do niezasadnej i szkodliwej zmiany lokalizacji mostu, sposobu umocnienia dna i skarpy mostu, czy też wykonanie znacznej części robót już w 2011 roku. Przy czym nadmienić trzeba – co zostanie wykazane niżej, że kwestia tego, kto uczestniczył w jakim spotkaniu i jakie były ustalenia tych spotkań pozostaje bez wpływu na odpowiedzialności prawno – karnej oskarżonego i jako takie okoliczności, w zasadzie pozostały także poza ustaleniami faktycznymi w niniejszej sprawie.

Za rzetelne i wartościowe uznać należy zeznania C. K. (2), E. R., T. R., Z. Z. (2), R. P.. Świadców ci opisywali sposób zachowania mostu podczas powodzi, które kilka razy nawiedziły S. po 2010 r. Wprawdzie nie wszyscy świadkowie przyznali, iż most zachowuje się prawidłowo (E. R.), lecz zbieżnie zrelacjonowali, iż woda przepływa pod mostem, a nie jak zdarzało się gdy funkcjonował poprzedni most, przez niego.

Oceniając pisemną i ustną opinię eksperta E. S. Sąd doszedł do przekonania, że jest ona rzetelna, w pełni przydatna i pozwala na stanowcze ustalenie rzeczywistych nieprawidłowości i zagrożeń jakie powstały w związku z realizacją projektu odbudowy mostu na rzece C.. Należy podkreślić, iż biegły posiada doświadczenie w dziedzinie, w której wydał przedmiotową opinię i w związku z tym brak było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania jego wniosków. Tym bardziej, że wnioski te zostały w sposób logiczny i tym samym przekonywujący uzasadnione, w sposób świadczący o profesjonalizmie autora. Nie było zatem żadnego racjonalnego argumentu, by opinii tej odmówić wiary, zwłaszcza że jak się wydaje, również same strony zasadniczych konkluzji opinii nie kontestowały.

W ocenie Sądu na przymiot wiarygodności zasługują dokumenty załączone do akt sprawy. W związku z faktem, iż zostały one sporządzone przez właściwe organy, w granicach przysługujących im kompetencji oraz w formie

przewidzianej przez przepisy, Sąd nie znalazł żadnych podstaw do podważenia ich autentyczności, czy też prawdziwości zawartych w nich twierdzeń.

Poddając zatem merytorycznej analizie zasadność postawionego zarzutu zauważyć trzeba, że kodeks karny reguluje kwestię odpowiedzialności karnej za przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków przez funkcjonariusza publicznego w treści art. 231 § 1 k.k. Przepis ten stanowi, iż sprawcą tego czynu jest funkcjonariusz publiczny, który przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków, działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Aby zatem w realiach sprawy mówić o odpowiedzialności karnej w pierwszy rzędzie należało ustalić, czy oskarżony jest funkcjonariuszem publicznym. Następnie czy swoim działaniem lub zaniechaniem przekroczył uprawnienia lub nie dopełnił obowiązków. W końcu czy tym postępowaniem doszło do konkretnego, a nie jedynie abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo wystąpienia szkody w interesie publicznym lub prywatnym (uchwała SN z 24.01.2013 r. – I KZP 24/12) i czy zachodzi związek przyczynowo – skutkowy pomiędzy tym zachowaniem, a wystąpieniem szkody.

Jest niewątpliwym, że z racji sprawowanej funkcji Wójta Gminy S., władny do wydawania decyzji administracyjnych, R. S. był i nadal jest funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu art. 231 § 1 k.k.

Dalej wnikliwa analiza zarzutu w połączeniu z uważną lekturą części uzasadniającej akt oskarżenia przekonuje, iż prokurator upatruje w dwojaki sposób nie dopełnienie obowiązków przez oskarżonego przy realizacji projektu odbudowy mostu na rzece C. w S..

Po pierwsze znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. został według oskarżyciela spełnione w ten sposób, że dokonano za jego przyzwoleniem odstępstw w projekcie inwestycji poprzez wykonanie innego umocnienia dna i skarpy mostu i tym samym zapłacono za prace, których w istocie nie wykonano, co spowodowało szkodę w interesie publicznym na kwotę 25 800 złotych.

Z takim rozumowaniem nie można się zgodzić. Jakkolwiek prawdą jest, że wystąpiły odstępstwa od założeń projektanta w tym zakresie, to jednak podkreślić wypada - na co zresztą zwracał uwagę biegły sądowy - że gdyby wykonano umocnienia zgodnie z projektem „byłoby jeszcze gorzej niż obecnie” albowiem „po kilku latach uległo by to rozmyciu” (vide: k. 1480). I choć biegły przyznaje jednocześnie, że kamień został ułożony niezgodnie ze sztuką, gdyż wysypano na skarpe kamień o różnej gramaturze, to jedna ta okoliczność w ocenie Sądu pozostaje bez wpływu na odpowiedzialność oskarżonego w niniejszej sprawie. Tym samym nie można mówić o szkodzie w interesie publicznym, skoro prace w istocie zostały wykonane i zużyto na ten cel określoną, znaczną ilość kamienia. Wprawdzie Sąd zauważa, że w pisemnej opinii biegły zajął nieco odmienne stanowisko wskazując, iż „wykonany narzut kamienny w mojej ocenie nie przedstawia żadnej wartości” (vide: k. 1131) to jednak ostatecznie, na skutek uszczegółowienia pytań, doprecyzował to zapatrywanie uznając, że takie rozwiązanie jak przyjęto będzie spełniać swoją funkcję lepiej, niż gdyby prace te wykonane w zgodzie z błędnymi skądinąd założeniami projektanta (vide: k. 1480).

Nadmienić także trzeba, że koszt wykonania inkryminowanych prac zawierał się w zryczałtowanych kosztach odbudowy całego mostu i w żadnym razie kwoty tej nie powiększał.

Nie bez znaczenia także pozostaje dla oceny zachowania oskarżonego fakt, iż nie posiadał on wiedzy specjalistycznej w zakresie prawidłowości wykonania wymienionych wyżej prac. Podejmując zatem decyzję o wykonaniu tego rodzaju umocnienia inaczej niż nakazywał to projekt, opierał się na informacjach uzyskanych od inspektora nadzoru, który sam zaproponował powyższą zmianę. Tym samym od strony podmiotowej także nie sposób w zachowaniu oskarżonego upatrywać tego, że co najmniej przewidywał swoim zachowaniem popełnia przestępstwo i się na to godził. Tym bardziej, że dwie technologie umocnienia dna i skarpy mostu mogą być stosowane zamiennie w zależności od występujących warunków terenowych (np. nachylenia skarpy).

Konkludując, z przyczyn wyżej naprowadzonych, Sąd nie podzielił stanowiska prokuratora, iż poprzez zmianę rodzaju umocnienia dna oraz skarpy mostu, oskarżony popełnił czyn z art. 231 § 1 k.k.

Po drugie z założenia inkryminowanego oskarżonemu czynu wynika, iż nie dopełnienie obowiązków przez oskarżonego miałyby polegać na nie wybudowaniu murów oporowych, co usunęłoby negatywne skutki lokalizacji mostu i zniwelowałby zagrożenie dla życia i zdrowia ludzkiego oraz mienia osób, zamieszkujących teren sąsiadujący. Takiego rozumowania także nie sposób podzielić.

Jest niezaprzeczalnym, że most został niewłaściwie zlokalizowany, co według opinii biegłego, powoduje niekorzystne zjawiska hydrauliczne - osadzanie łań na prawym i lewym brzegu oraz zmniejszanie się z czasem światła przepływu. Jednakże zauważyć trzeba, że decyzja o lokalizacji mostu została podjęta w czasie, gdy Wójtem Gminy S. był J. H. (1). I jakkolwiek R. S. w dniu 14 i 18 grudnia 2010 r. na spotkaniu rady budowy przyznał, iż istnieje konieczność wybudowania murów oporowych, tym niemniej potrzeba ich wykonania nie wynikała z zachowania oskarżonego, a jego poprzednika. Tym samym brak jest związku przyczynowego pomiędzy niedopełnieniem obowiązku przez oskarżonego, a powstaniem niebezpieczeństwa dla mienia (biegły wykluczył aby takie niebezpieczeństwo istniało także w stosunku do życia i zdrowia ludzi).

Dalej zdaniem Sądu nie można utożsamiać wymienionych wyżej deklaracji złożonych w zakresie wykonaniu murów oporowych z obowiązkiem, do którego odwołuje się art. 231 §1 k.k. Źródło obowiązków, których niewypełnienie stanowi warunek konieczny realizacji znamion określonych w komentowanym typie czynu zabronionego, zależy od charakteru obowiązku. Może on mieć charakter ogólny - wtedy źródłem takiego obowiązku są przepisy odnoszące się najczęściej do wszystkich funkcjonariuszy, szczególny - regulują go przepisy dotyczące określonej kategorii funkcjonariuszy publicznych, bądź indywidualny, którego źródłem będą najczęściej przepisy regulaminu, instrukcji, a także wydane przez uprawnioną osobę polecenie wykonania określonych czynności (zob. O. Górniok (w:) Kodeks..., s. 87).(tak też: Komentarz do art. 231 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Barczak-Oplustil, G. Bogdan, Z. Ćwiakalski, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Rodzynkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do art. 117-277 k.k., Zakamycze, 2006, wyd. II.) W ocenie Sądu tymczasem obietnica złożona w trakcie realizacji projektu o wybudowania w nieokreślonej bliżej przyszłości murów oporowych, z pewnością nie należy do żadnej z wyżej wymienionej kategorii obowiązków i z tych też powodów nie można stanowić jego źródła.

Nadto w ocenie Sądu, nawet gdyby założyć, że omówiona deklaracja stanowił źródło obowiązku, to niezbędne do odpowiedzialności karnej na podstawie tego przepisu jest także konkretne, rzeczywistego narażenie pokrzywdzonego na wystąpienie szkody. Innymi słowy oskarżyciel winien wykazać, że zaniedbanie funkcjonariusza publicznego groziło wystąpieniem szkody. Szkody pojmowanie w realiach sprawy jako narażenie na zniszczenia powodziowe w mieniu położonym w granicach feralnego mostu w wysokim stopniu intensywności, a więc wskazującym z dużym prawdopodobieństwem na realność jej wystąpienia.

W ocenie Sądu nie sposób mówić o wstąpieniu szkody materialnej w rozumieniu art. 231 § 1 k.k., skoro most w czasie występujących w późniejszym czasie powodzi zachowywał się prawidłowo. Oczywiście istnieje zagrożenie wystąpienia podtopień, podmycia skarpy ze skutkami grożącymi mieniu pokrzywdzonych, a nawet całkowitego zniszczenia mostu albowiem jest to zagrożenie nieusuwalne, jednakże jak się okazuje na razie to narażenie ma charakter jedynie hipotetyczne, a to oznacza, że może wystąpić, lecz wcale nie musi.

W tym stanie rzeczy nie może być mowy o wystąpieniu szkody w rozumieniu jaki został jej nadany uchwałą SN z 24.01.2013 r. tj. szkody materialnej, nie zaś abstrakcyjnej.

Wszystkie te naprowadzone wyżej argumenty spowodowały, że Sąd nie znalazł podstaw ku temu, by oskarżonemu przypisać zarzucane mu przestępstwo i tym samym uniewinnił go od jego popełnienia.

O kosztach, wobec wydania wyroku uniewinniającego, Sąd zdecydował w oparciu o art. 632 pkt 2 k.p.k. i obciążył nimi Skarb Państwa.